

Витез белог спорта четири деценије

За легенду мачевалачког спорта **Зорана Чанковића**, мало ко није чуо у Србији и ван наших граница. Овај

бедник је био такмичар из Пољске, који није био члан неког железничког мачевалачког клуба. Тако је Ча-

на Интернационалном првенству Баварске за пионире у такмичењу сабљом, септембра прошле године. На првенству Србије за пионире у Зрењанину 2004. године, моји такмичари су од 24 медаље, освојили 21. Током тренерског рада, обучао сам око 300 мачевалаца. Урадио сам кореографију за неколико позоришних представа и филмова. Уз то, обучао сам велики број глумаца мачевалачкој вештини. Од 2000. године био сам селектор репрезентације за сабљу. По распаду Југославије, именован сам за првог селектора репрезентације Србије – казује Чанковић.

Тренутно је ангажован на прикупљању архивске документације ради укњижења, легализације стадиона за мале спортове у Савској улици.

Сумирајући четрдесетогодишњи рад у спорту, посебно као тренер, изузетно је задовољан што је сав проливени зној, стрепње и надања, компензовано резултатима својих ученика, како у спортском, тако и у приватном животу, оцењује Чанковић.

Како и доликује овом витезу белог спорта, животну сапутницу пронашао је

врхунски мачевалац, успешан тренер и истакнути спортски радник, запослен је већ двадесет и шест година на месту техничког секретара СД „Железничар“ Београд.

Прве мачевалачке кораке направио је испод трибина стадиона за мале спортове СД Железничар у пролеће 1971. године. Као осамнаестогодишњак био је очаран мачевањем, али није ни слутио да ће судбински бити посвећен овом спорту.

У дугогодишњој такмичарској и тренерској активности забележио је врхунске резултате. На првенствима некадашње Југославије освојио је четири титуле првака у такмичењу сабљом – појединачно и пет титула екипно, као и десет екипних титула у такмичењу флоретом. На првенствима Србије у такмичењу сабљом освојио је шест титула у појединачној и осам у екипној конкуренцији, и деветнаест титула у флорету – екипно. Зоран Чанковић је наступао 118 пута за репрезентацију бивше СФРЈ. Уз то, освајао је многобројне турнире широм Европе, а највећи успех постигао је 1983. И 1984. освајањем другог места сабљом на Железничком првенству Европе. Иако је то такмичење било само за железничаре, по-

нковић био морални првак Европе.

На иницијативу железничких спортских радника, запошљава се 1985. године у СД Железничар и уједно постаје тренер – инструктор, код легендарног Љубомира Савића, као његов први асистент. У свом тренерском раду изнедрио је велики број шампиона у свим категоријама, од пионира до вете-

Кадетска репрезентација Србије у флорету

рана. Међу највеће успехе сврстава освајање првог места у светском купу у мачу за јуниорке – такмичарке Смиљке Родић. То је најбољи међународни резултат наших мачевалаца.

– Последњи велики резултат забележио сам са деветогодишњим учеником Јованом Радовановићем, који је освојио треће место

на мачевалачкој пишти, која је била једна од његових ученица и која му је подарила два сина, сада двадесетчетворогодишњег Велимира и деветнаестогодишњег Игњатија, који су кренули очевим стопама, поставши врхунски мачеваоци и резултатима превазишли свог оца.